

[Indenrigsministeren]

middeloven fra 1975. Ophævelsen af forbudet mod salg af uskadelige naturlægemidler afstedkom ikke de mange ulykker, som mange dengang frygtede. Lægemedelloven forhindrer heller ikke – bortset fra nogle nærmere opregnede begrænsninger – nogen i at tage syge i kur, som det hedder. Lovens princip er i øvrigt at autorisere behandlere, men ikke metoder.

Naturmedicinudvalgets primære formål har været at undersøge, men også at systematisere den righoldige mængde af naturmedicinske præparater og ikke-autoriserede helbredelsesmetoder, der har vundet udbredelse specielt gennem de seneste 10 år.

Udvalget har i samarbejde med fremstillere og behandlere og brugere af disse præparater og metoder gennemført en række forsøg på videnskabeligt grundlag for at konstatere, om produkterne og metoderne nu også havde de hævdede gavnlige og helbredende virkninger. Udvalgets undersøgelser har naturligvis måttet begrænses til et ganske lille udsnit af de præparater og metoder, der kunne være tale om.

Af de gennemførte forsøg viser to, nemlig forsøgene med akupunktur og zoneterapi, en vis smertestillende effekt. Udvalget har imidlertid ikke ment, at dets undersøgelser har kunnet sandfærdiggøre påstanden om, at der blandt naturpræparater i videste forstand eller blandt ikke-autoriserede helbredelsesmetoder findes brugbare alternativer til de behandlingsmidler og -metoder, der benyttes i det officielle sundhedsvæsen. Modsat finder udvalget heller ikke, at de gennemførte undersøgelser giver grundlag for vidtgående negative konklusioner, forstået på den måde, at naturpræparater og ikke-autoriserede behandlingsmetoder skulle være uden behandlingsmæssig værdi.

Det er altså udvalgets konklusion, at det fortsat er vigtigt og aktuelt under en eller anden form at vurdere mulige undersøgelsesemner, men man må nok sige, at konklusionen i øvrigt ikke er voldsomt markant, hverken til den ene eller til den anden side. Man siger altså med andre ord, at disse metoder og midler ud fra den videnskabelige vurdering ikke kan siges at være særlig gavnlige, men på den anden side er de heller ikke særlig skadelige.

Udvalget har konkret foreslået, at der oprettes et permanent udvalg eller et kontakto-

gan, der følger udviklingen og udvælger behandlingsformer, der kan fortjene nærmere undersøgelse, og at der sikres tilstrækkelige ressourcer til sådanne undersøgelser.

Med det beslutningsforslag, der ligger her i dag, fremsættes der altså forslag om, at naturmedicinudvalgets nævnte henstillinger føres ud i livet. Forslagsstillerne har samtidig fremsat forslag om, at afprøvningsforanstaltningerne finansieres ved, at man pålægger såvel den autoriserede medicin som de ikke-autoriserede præparater en reklameafgift.

Det præciseres ikke – jeg kan i hvert fald ikke rigtig finde det i beslutningsforslaget – i hvilket omfang naturpræparater og ikke-autoriserede helbredelsesmetoder efter forslaget skal underkastes en afprøvning. Er der tale om afprøvning som led i en egentlig godkendelsesordning? Eller er der tale om afprøvning eller undersøgelse af mere eller mindre tilfældigt udvalgte præparater og metoder?

Jeg går ud fra, at det ikke er hensigten at indføre egentlig produktvurdering af naturpræparaterne i lighed med den strenge godkendelsesordning, der gælder for de traditionelle lægemidler. Kravene hertil, bl.a. dokumentation for et lægemiddels effekt, er med rette, som sagt, meget strenge, og hvis man forestillede sig tilsvarende krav til naturpræparater, ville det reelt være ensbetydende med et forhandlingsforbud, idet det sjældent vil være muligt for naturpræparaternes vedkommende at dokumentere præparaternes terapeutiske effekt, sådan som udvalget også er kommet frem til.

Jeg opfatter altså også forslaget på den måde, at afprøvningsforanstaltningerne alene skal omfatte et mindre antal præparater. Der er således ikke tale om at indføre nogen form for godkendelsesordning for disse præparater. Jeg må sige, at så stiller jeg mig meget skeptisk over for en sådan ordning, for uanset under hvilken form en sådan afprøvning finder sted, vil der altså blive tale om en stempling af et ganske lille og ret tilfældigt udvalgt udsnit af det store sortiment, som vi kender i dag. Fremstillere af de afprøvede præparater vil få et fortrin fremfor andre fremstillere, og det fortrin finder jeg egentlig ikke det er ganske rimeligt og begrundet at give dem.

Jeg er også bange for, at en ordning som den foreslåede let kunne give anledning til et vist misbrug, og at ordningen i hvert fald